

Égy íródott...

FÉNYPONT

„Álmok nélkül a lélek csak egy üres porhüvely.”

Kedves Olvasó!

Minden ember önmagát keresi. Van, aki megtalálja, van, aki egész életében nem leli, hogy mi teszi őt teljessé, mi az, ami értelmet ad az életének. Sokan ezt az önmegvalósítási kényszert a művészetben élik meg. A festészet, szobrászat, zene vagy éppen versek, történetek papírra vetése mind-mind olyan tevékenység, amivel teremtünk, s ezáltal nem csak mi magunk válunk többé, de talán a világot is gazdagabbá, örömtelibbé tehetjük.

Számomra az írás eleinte menekvést jelentett egy olyan általam teremtett világba, ahol nem ér fájdalom, ahol én irányíthatok. Ez később hobbivá nőtte ki magát, majd idővel az életcélommá vált. Az lett az álmom, hogy szeressék a történeteimet, hogy azokat olvasva az emberek arcára mosolyt csaljak, vagy éppen elgondolkodtassam őket; olyat akartam láttatni, amit az ember csak más szemén át láthat.

Nick, a vak artista története éppen ilyen – egy fiú, aki kisgyermekként elvesztette a látását a saját történetét meséli el az olvasónak. Az egyedi tematikát feldolgozó történet nem hiába keltette fel az Atlantic Press Kiadó női regény pályázat zsűrijének figyelmét.

Mielőtt azonban elmesélném, miként is született ez a mű, és milyen tapasztalatokat szereztem neki köszönhetően emberként és íróként, szeretném az Így íródott... sorozatot is ismertetni.

Jelenleg még mindössze két önálló regényem látott napvilágot, de reményeim szerint ez a szám majd még bővülni fog. A megjelent írásaimekről mesélek ebben a sorozatban, amelynek elolvasását olyanoknak

Bevezető

ajánlom, akik hozzám hasonló útra térnek, azon járnak, és szeretnék megjeleníteni az írásaikat, de nem tudják mire számítsanak; vagy olyan olvasóknak, akik már ismerik Nick történetét és kíváncsiak annak születésére; illetve azoknak, akik még nem olvasták, de érdeklődnek egy írás létrejöttének teljes folyamata iránt.

A legutóbbi esetében szeretnék mindenkit felkészíteni, hogy a leírtak és elhangzottak tartalmazhatnak olyan információt, kulisszatitkot, amely árthat a történet élvezetének; gondolok itt a spoilerekre, illetve a szakértők kritikáira a személyemet illetve a könyvet illetően. Tudniillik, nincsen sem tökéletes ember, sem tökéletes történet. Ha lenne, mindenki szeretné azt; szerény véleményem szerint mindent és mindenkit a hibájával együtt kell elfogadni, annál inkább, ha nem tudunk változtatni, javítani rajta. A sorozat egyes részleteiben ezekre is rávilágítok, hiszen őszinte beszámolót olvashattok majd a könyvek megjelenéséről.

Remélem, elnyeri majd a tetszéseteket!

Jó olvasást!

the best way is just to start!

A fekete, keményborítású füzetem az ölemben hevert még üresen, miközben én a busz ablakán át nézelődve figyeltem a várost, az utcán járó-keelő embereket. Sokan lehajtott fejjel sétáltak; volt, aki a zeb-ránál várakozott. Eme képek után ránéztem a füzetre, és a sötét, kemény fedőlap láttán felötlött bennem a kérdés: ugyan milyen lenne, ha azok az emberek odakint sötétségben bolyongva töltenék a mindennapjaikat? Milyen lehet vaknak lenni? – Ahogy ezek a kérdések megfogalmazód-tak bennem, kinyitottam a füzetet, és 2012. december 8-án levéstem az akkor még Sötétségből kiút című regényem első sorait.

A nagymamám akkoriban még a bíróságon dolgozott; a munkahelye jóvoltából és ismerősöknek köszönhetően sokszor megesett, hogy elmehettünk egy-egy kirándulásra az ország állatkerjeibe, a Fővárosi Nagycirkuszba, Romániába a Medve-barlanghoz, vagy a Parajdi

Sóbányához. Bőven tudnám sorolni, ám 2012. decemberében úti célunk a bécsi Schönbrunni kastély volt. A több órás buszút után Sopronban szálltunk meg éjszakára, ahol egy esti városnéző-sétára mentünk. A mai napig tisztán emlékszem az ottani macskakövekre, a törmelékes várromra, és azon házak falaira, amelyek a múlt században kaptak utoljára festést. Felejthetetlen élmény volt!

A szállodába visszatérve folytattam az írást.

Akkoriban még kezdő voltam, improvizáltam minden sort, és csak fejben alakítottam ki a történet csontvázát, amelyre lassan, oldalról oldalra húztam fel az izmokat és a bőrt – azaz a személyes tapasztalatokkal, élményekkel gazdagított cselekményt és párbeszégeket. Beleírtam a házikedvencemet, Lizyt; Nick iskoláját – annak ellenére, hogy a történetben már középiskolás – úgy képzeltem el, mint az én általános iskolámat. Az otthona gondolatára egyből az egykori nevelőapám sivár, frissen meszelt háza jutott eszembe, ahol néha aludnunk kellett. A nekem fenntartott hatalmas szobában egyetlen üres szekrény volt és egy ágy; amikor beszéltem, az egész helyiség visszhangzott. Ám a történet végére, annál a jelenetnél, ahol Nick az egyik fa tövében ül már azt a helyet képzeltem, ahol tényleg otthon éreztem magamat, ahol a gyermekkoromat töltöttem.

Több olyan részjelenetnél – mint a fal mellett sétálás vagy a csipogó jelzőlámpánál való álldogálás – megírásához megpróbáltam élesben átélni a jeleneteket. Lehunytam a szememet, és igyekeztem beleképzelni magamat a főhősöm helyzetébe. Nem volt egyszerű, néha veszélyes szituációkat is tudott volna szülni, de amikor írtam, úgy éreztem, képes vagyok a karakterével azonosulni.

Utazással kezdődött...

És hát a cirkusz... Életem egyik legmeghatározóbb pillanata volt, amikor először voltam a Fővárosi Nagycirkusz előadásán, és a bohóc makarónitésztával dobálta meg a közönséget. A trapéz csak akkor keltette fel igazán a figyelmemet, amikor találnom kellett valamit Nick számára. Egy helyet a cirkuszon belül, ami otthona lehet és alkalmazkodik a vakság okozta beszűkült kis világához. Az összes artistakellék közül a trapézt találtam a legideálisabbnak erre. A későbbiek folyamán a regénynek köszönhetően igazán megkedveltem a légi akrobaták mutatványait is.

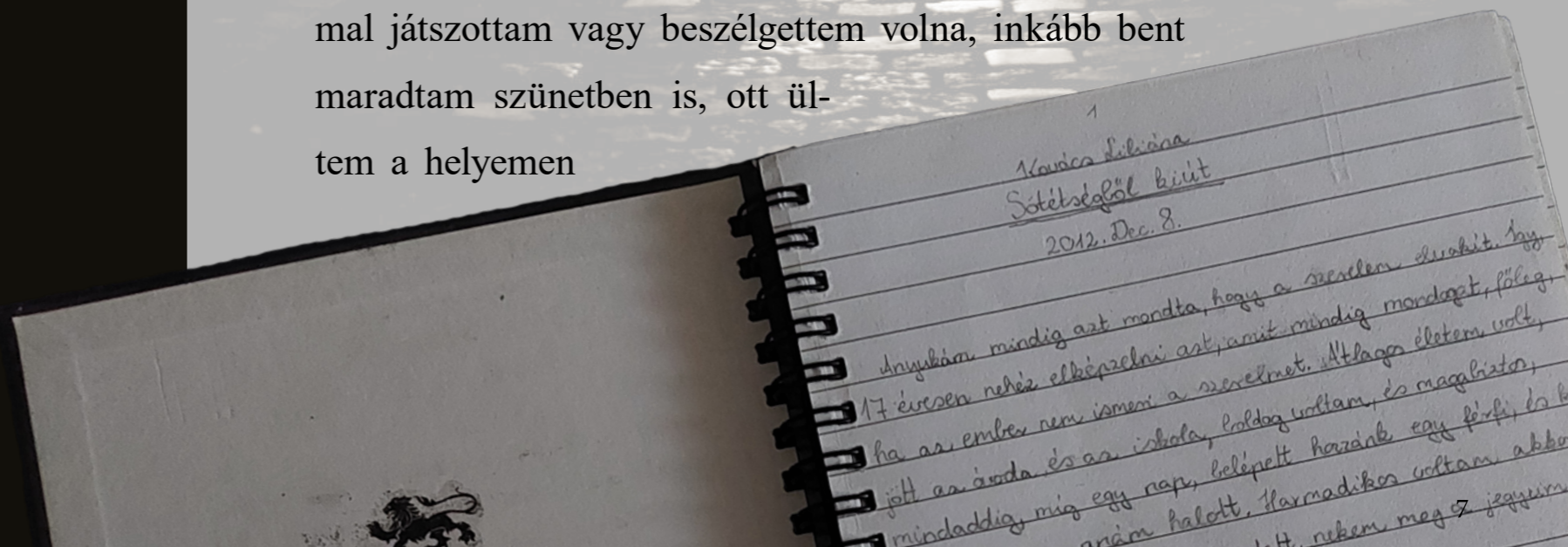
A készülő írás

Azt követően, hogy visszatértünk Bécsből, már a regény egész alaptörténete megfogalmazódott bennem – azaz annyi, hogy van egy vak srác, Nick, aki a történet végére visszanyeri a látását. Ennyiből dolgoztam napokon át. Egy hétköznapi reggel gördült tovább a történet a fejemben; zenét hallgattam a hátamon fekve – hajnali kettőtől ötig mindig zenehallgatással múltam az időt, ekkor és így „ihleteltem”. Az akkor támadt ötletek úgy el tudtak ragadni, mint egy áradó folyó. Akkor ötlött fel bennem az artistaság. – A korábbi élményeim miatt nem volt annyira idegen terep a számomra, ezért neki is láttam írni.

Ahogy haladtam a történettel egyre több kérdés merült fel bennem az előadást és kellékeket illetően; példának okáért először gyűrűt akartam Nick kezébe adni, elvégre a tesiórán azt láttam, ahhoz voltam a legközelebb, de az észérvek végül a trapéz mellett tették le a voksot, amelyet akkor még csak említésként szúrtam a szövegbe.

Számomra az akkori betűvetés még csak hobbi volt ugyan, de már olyan horgonyt jelentett a mindennapi problémák áramlatával szemben, ami nem engedett elsodródni és megfulladni bennük. Ilyen volt az iskolai szekálás is, amely a regényben is fellelhető.

Szinte rendszeresen megesett, hogy ahelyett, hogy az osztálytársaimmal játszottam vagy beszélgettem volna, inkább bent maradtam szünetben is, ott ültem a helyemen

A készülő írás

és elővettem a füzetet, hogy írjak. Azokon az órákon, amelyek nem érdekeltek különösebben, vagy éppen szabad foglalkozás volt szintén olyan lehetőséget nyújtottak, amit bolond lettem volna nem kihasználni. Természetesen ezek nem jelentettek elegendő időt egy-két oldalnál többre; a hátam mögött pusmogó osztálytársaim, az előttem beszélő tanár, és a büntudatos félelem, hogy figyelnem kellene órán nem igazán hagyták szabadon szállni a fantáziámat.

Otthon rendszerint elfoglaltam magamat valami mással; nem volt nehéz rászánni magamat, hogy írjak, de leülni és körölni körülményesebb volt, mint ücsörögni és kitalálni, hogy legyen tovább. Ám amikor mégis nekiálltam, volt, hogy húsz oldalon át fel sem álltam a füzettől.

A Sötétségből kiút írása közben nem egyszer előfordult, hogy ahelyett, hogy „Nick mesélt volna nekem”, helyette „Mike szólalt meg”, a másik regényem főhőse. Így történt, hogy egyszerre írtam két vagy több történetet. Két-három hetente váltottam, de mindig visszaolvastam a korábban leírtakat, és szükségem is volt egy kis „pihenésre”, amit a másik történet fantáziavilágában tölthettem. Ennél komolyabb írói válságom nem volt a Fénypont megírása alatt. Azokban az időkben, amikor elakadtam, kreatívmunkán szorgoskodtam; így készült el az általam szerkesztett, kis amatőrborító a fekete füzetre.

2013. júniusában elballagtam, akkor már eléggé elhaladt a történet, augusztus vége felé ismét lecsillapodott az írói kedvem a középiskola megkezdése miatt, aztán szeptember közepére, mint

főnix a hamvaiból, feltámadt. Próbáltam úgy osztani-szorozni a la-

A készülő írás

pokát, hogy kifeérjen az egész történet egyetlen füzetbe – a vége felé már mellőztem a bonyolultabb leírásokat, a párbeszédok kommentjeit és a narrációkból is le-lecsipegettem, egy-egy cselekményjelenetet Nickkel beszéltem el, hogy helytakarékosabb legyek. Az utolsó tizenöt oldalt együltömben írtam meg; már este tíz óra is elmúlt, amikor rászántam magamat arra, hogy szeptember 23-án elmenjek fürdeni. A fekete, szűk egy év alatt megkopott füzetet is vittem magammal, és a kád szélére ülve, az ölembe téve írtam le az utolsó sorokat este tizenegy után – mindössze pár perccel azelőtt, hogy anyukám kioktatótt a korai lefekvés előnyeiről és a hosszú fürdőszoba-használat nagyon is bosszantó hátrányairól.

A középiskolai magyartanárom hamar észrevette a szenvedélyemet, és amellet, hogy pályázatokra nevezett, ajánlott egy tehetséggondozó foglalkozást a Csabagyöngyében Békéscsabán. A novellaszakkört Kántor Zsolt költő tartotta, és több hozzám hasonló korú, beállítottságú diák járt erre a beszélgetésre. Felolvastuk az írásainkat, kielemeztük azokat és elmondtuk a véleményünket. Zsolt több észrevételt is fűzött az akkori verzióhoz, amelyet jegyeztem ugyan, de a füzetbe már nem fért javítás, a gépelés pedig egy rémálomnak bizonyult.

Az azt követő évben az anyukám és nagymamám életem egyik legemlékezetesebb és legszebb ajándékával lepett meg születésnapomra. Az addig csak füzetben létezett szöveget – a tudtom nélkül – ők begépeltek, sőt mi több, anya egy ismerősével még be is köttette; szép, fekete bőrkötésű könyv lett belőle, aranyozott betűkkel.

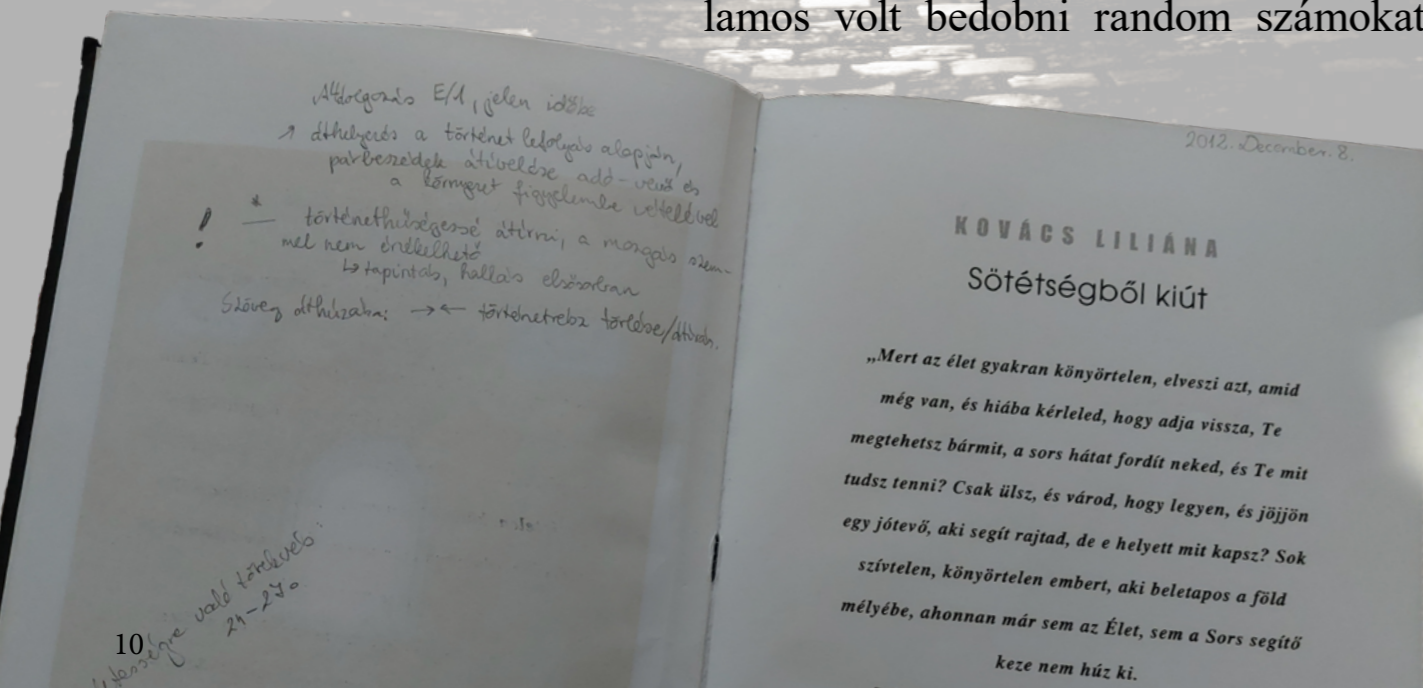

A második év végére, novemberben Zsolt mindannyiunkat felkért, hogy egy rendezvény keretein belül olvassuk fel az írásainkat közönség előtt. Aznap egyszerre harminc-negyen ember előtt olvastam fel a Sötétségből kiút már könyv formájának első pár oldalát.

A már begépelte verzió újraolvasása alátámasztotta azt, hogy a szöveg igazán rászorul az átnézésre; a könyvben lévő hibákat megjelöltem, majd nekikezdttem a gépelte formátum javításának is. Kiegészítettem néhány részt a

kapott észrevételek és az utólagos kutatómunka végzése okozta meg látásaim alapján – például a szürkehályog kialakulása, életminőségre gyakorolt tényleges hatása és kezelése témában –, illetve megírtam a részletgazdagabb trapézjeleneteket.

A fellépőzenéjének kiválasztása is az írás közben hallgatott zenéknek köszönhető; általában modern klaszikusok vagy régebbi slágerek ihletnek meg. Az akkor beállított lejátszási listáim végén a Youtube hajlamos volt bedobni random számokat,

amelyek a szűrők szerint *talán* tetszhet. Így botlottam bele abba a két dalba is: a *Digital Dagger*-stől a *Still here*-be és *Breaking Benjamine*-től a *Dance with the devil*-be. Sokáig vívódtam, hogy melyiket használjam fel Nick fellépőzenéjének – merthogy ezekre írtam meg az előadását is –, de a *Still here* dalszövege passzolt tökéletesen történethez.

Még eme átdolgozó szakasz részeként született meg a regény végleges vége is, amiben Nick Carlos-szal beszélget az udvaron; ezzel szemben az első verzióban az utolsó bekezdés így szólt:

„*Mintha egy sötét alagútban jártam volna, amikor fény vetült a macskaköves útra, amely a kiutat mutatta vissza a régi életembe...*”

– Tudatosan utalva a füzetborítóra.

A részleges átdolgozás után félretettem az írást körülbelül két évre, ha nem többre. Bele se néztem, csak írtam egy újabbat, majd azt félbehagyva egy másikba kezdtem, aztán visszatértem... mint ahogy a Fényponttal is tettem – egészen 2018-ig.

Abban az évben bukkantam rá az Atlantic Press Kiadó női regény-pályázatára, és miután kikértem anyukám véleményét, újra megnyitottam a Sötétségből kiutat, és olvasni kezdtem. Akkor – már tizennyolc éves fejjel – döböntem csak rá, hogy

az eleje – ahol Nick édesapja

halálának körülménye-

it taglalom – hitele-

sebb és életszerűbb

lenne, ha belefűz-

ném Szeptember

11-et; átírtam tehát

A készülő írás

az egész Prológust, és átalakítottam a visszautalásokat is az azt követő fejezetben, majd bele-beleolvastam a közepébe pár helyen és a végébe is. Türelmetlen izgatottságomban mindössze ennyire voltam hajlandó; elmentettem, és a pályázati kiírás szabályait figyelembe véve a kitöltött adatlappal elküldtem a kiadónak a kért dokumentumokat.

Nem volt más hátra, csak a várakozás.

Az első pár hétben nem túlzok, ha azt mondom: minden nap reggel és este is ránéztem a postaládámra, illetve nyomon követtem a Kiadó web- és facebookoldalát is. A sokáig tartó várakozásban végül lassan alábbhagyott a lelkesedésem, és inkább a többi regényemet vettem kezelésbe.

A hír

Regénypályázat

☆ Én 2018. 06. 05. 20:25

Csatolmányok:

- 📎 Sötétségből kiút.doc 1,23 MB
- 📎 APKreglapbianco.docx 22,5 kB
- 📎 Összes letöltése

Tisztelt Atlantic Press Kiadó!

Mellékletben küldöm a regényemet, és a regisztrációs lapot. A szinopszis a regisztrációs lapon belül van, nem csatoltam külön mellékletben.
Köszönöm a lehetőséget, remélem elnyeri majd a tetszésüket.

Üdvözlettel Kovács Liliána

Többször visszaolvastam, hogy mit írtam a pályázatom levélrészébe, hogy mindent csatoltam-e amit kértek, illetve hogy kaptam-e már valamiféle visszaigazolást, megérkezett-e a pályamunkám, illetve ha igen, nem-e hagytam ki valamit, ami miatt azonnal kizárnak.

Miután elküldtem, büntudatom támadt, mert minél többet gondolkodtam rajta,

annál inkább beláttam, hogy az a javítás, amit évekkel később már érettebb fejjel eszközöltem a könyvön elég felületesre sikerült. Amíg tűkön ülve váraкоztam a Kiadó visszajelzésére, nem mertem bele-nézni vagy újra átolvasni a Sötétségből kiutat; attól tartottam, hogy találok benne hibát. – Tudtam, hogy nem hibátlan, mégsem akartam szembesíteni magamat ezzel. Szerencsére volt, mi elterelje a figyelmemet; az időmet lefoglalta, hogy betanuljak az új munkahelyem, mint megfelelőségi munkatárs a Tescóban.

Egy nap csak úgy megszokásból már, megnyitottam az e-mailjeimet. Amikor megláttam, hogy írt a Kiadó. Lélegzet visszafojtva olvastam az e-mailt, kétszer is átfutottam, mert nem hittem a szememnek Azt követően írtam egy választ a főszerkesztőnek.

Másnap délután a telefonban elmondta, hogy tetszett nekik a regény, és szeretnék kiadni. Rákérdeztek, hogy van-e még ezen kívül másik írásom. – Egy

Dátum: 2018 október 16 09:24:22
Tárgy: Re: Érdeklődés
Címzett: Kovács Liliána <kovacs.liliana2208@freemail.hu>
(Link -> <mailto:kovacs.liliana2208@freemail.hu>) >

Kedves Kovács Liliána!

Pályázati eredmény még nincs, de szeretnénk Önnel beszélni regényéről. Telefonon nem értem el. Kérem, hívjon a ~~36-6299-5311~~-as telefonon, vagy jelentkezzen E-mailben.

Üdvözlettel:

Bokor Pál
Atlantic Press Kiadó

A hír

életre megjegyeztem, amit akkor mondott, amikor nagy buzgóságomban megjegyeztem: „figyel egy pár irományom a fiókban”. – Bokor Pál azt mondta, hogy ne nevezzem irománynak a műveimet, mert az az írás silány minőségére utal. Nagyon jól esett, hogy így hitt a tehetségemben.

Egy jó ideig el sem tudtam hinni, hogy tényleg megtörténik az, amiről álmodtam. Hálát adtam Nicknek, hogy ennyire mély benyomást tudott tenni az előadásával. Büszke voltam a történetemre.

Két napra rá ismét belebotlottam az Atlantic Press által írt levélbe a díjkiosztással kapcsolatban, amelyben az írói stílusra is kitértek.

„...Ahhoz, hogy valaki íróvá váljon, ne csak szerzővé, a tehetség nem elég, mert ez egy szakma is...” – Bokor Pál azon emberek közé tartozott, akiknek ittam a szavait, mert tudtam, sokat tanulhatok tőle.

Rá tíz napra megszületett az eredmény is, s bár a telefonhívásból nem derült ki, hogy a Sötétségből kiút csak különdíjas lett, nem voltam csalódott.

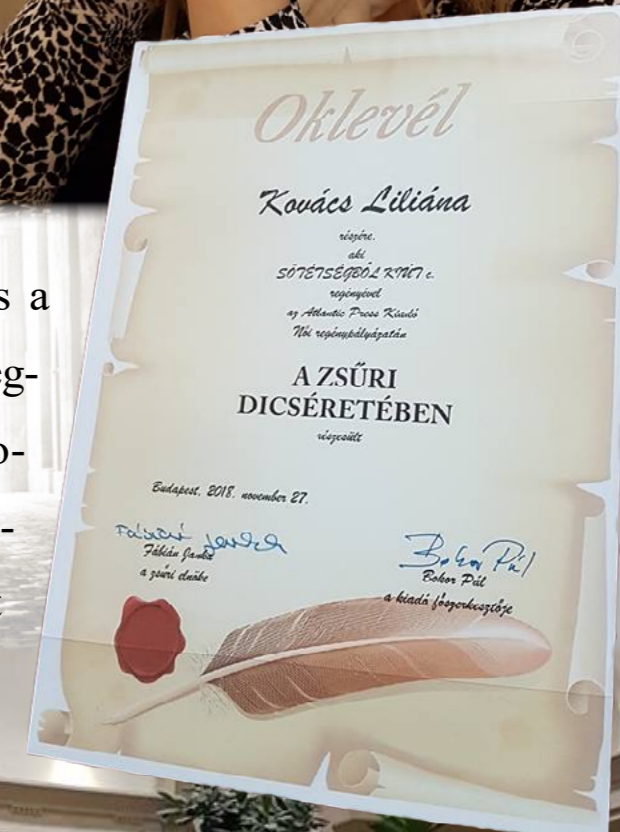
Sosem értem el olyan komoly helyezést, amelyet mások, de idővel a csalódottságom áthajlott büszkeségbe, amikor rájöttem, hogy nem kell érem vagy trófea, ha olyat tudsz nyújtani, ami említésre méltó. Olyat, amire nem számítanak, amire felfi-

A hír

gyelnek. Ez számomra sokkal többet ért, mint legjobbnak lenni a felsorakoztatottak között.

A díjkiosztót novemberben tartották, ahol Hernádi Judit művésznő olvasott fel a nyertes pályaművekből. Alkalmam adódott személyesen is beszélni vele, amikor is megdicsérte a regényemet; illetlen vagy sem, az akkor már megjelent első helyezetté vált könyvnek hátuljába kértem tőle aláírást. – Mentségemre: az volt kéznél, és a tömegben, sietésben minden lehetőséget megpróbáltam kihasználni, hogy a későbbiek folyamán ne bánjam meg az elhalasztott alkalmakat. Ilyen volt az a videó, amin kezefogtam a zsűrivel – köztük Fábrián Jankával és Hernádi Judittal – nem készült el, mindössze egyetlen képem maradt arról a pillanatról.

A Sötétségből kiút oklevelet nyert, amelyet egy erős bársonyos irattartóban kaptam kézhez és a díj mellé ajándékkönyv-csomag is járt.

Kedves pályázónk!
Igen, megszületett a döntés. A zsűri nemcsak a hatalmas pályamű-halmazzal küzdött meg, de egymással is, hiszen a formai, irodalmi követelményeken túl mindenkinek megvan az érzelmi és erkölcsi motivációja, szimpátiája egy-egy főszereplő, történet iránt.

Tehát...

Az Atlantic Press Kiadó 2018-as Női regénypályázatának nyertese Dr. Szakács Imréné, írói álnévén Ákody Zsuzsa. A nyertes pályamű Lélekrablók címmel hamarosan megjelenik.

A második nyertes mű: Chiara, amely Bökös Borbála nagyváradi pályázónk műve.

A harmadik díjazott írás a Czipó Petrée, az Egy augusztusi nap.

A második és harmadik helyezettek regényei egyelőre EPub formátumban jelennek meg, a későbbiekben ezek kinyomtatását is tervezzük.

Ugyan tíz mű díjazását, méltatását ígértük, de a zsűri végül összesen tizenöt pályaművet emelt ki, és mivel megegyezni nem tudtunk – ami nem baj, hiszen így több pályázónak okozhatunk örömet –, a három elsőt kívül 12 mű szerzője részesül oklevélben, és jelenik majd meg műveik méltatása Bedő István Olvass bele kulturális portáljának internetes felületén.

És a tizenkét okleveles mű:

- Egri Zsanna: Sivatagi tánc**
- Farkas Krisztina: Tükörképek**
- Harkály Piroska: Pillangótánc**
- Helena Ladisla: Villámok Endréd felett**
- Kaszás Klaudia: Eszter könyve**
- Kovács Liliána: Sötétségből kiút**
- Lajta Erika: Még a szerelem sem...**
- Makkai Flóra Ágnes: Fő u. 4.**
- Markovics Radmilla: Generációk küzdelme**
- Pataki Fanni: Lila plüss, mélykék díszítéssel**
- Pataki Eszter: Párterápia**
- Sári Edina: Műnőpausa**

Kedves Hölgyek! Köszönöm az Atlantic Press Kiadó nevében a Női regénypályázatunkra beküldött 286 pályaművet, és a bizalmat, hogy életetek legszebb, legintimebb illetve legfájdalmasabb szakaszait, komoly vagy játékos éneteket, fantáziadús gondolataitokat elélni tártátok! Szeretném, ha mind tudnátok, hogy művetek legalább olyan különleges, mint Ti magatok, akik megalkottátok őket! Sok sikert, boldogságot, lelkes és kiapadhatatlan írói ambíciókat kívánok!

Dézsi Ibolya

Marketing menedzser

Atlantic Press Kiadó

Megjelenés

Decemberben kaptam a levelet, hogy jövő évre tervezik kiadni a Sötétségből kiutat.

Mindaddig rengeteg dolgot egyeztetnem kellett a Kiadóval.

A nevem túl általános volt, hiszen a Kovács túl gyakori vezetéknev ahhoz, hogy egyedi írói név lehessen, ugyanakkor a Liliána jó volt; így, az akkori nevelőapám vezetéknevét, a Dunait vettem fel Ibolyáéknak, így lett az írói álnevem Dunai Liliána.

A Sötétségből kiút cím nyelvtanilag úgy lett volna teljesen helyénvaló, hogy Kiút a sötétből, de az nem tetszett. Több címötletet is felvettem, Ibolyáék is ötleteltek, így lett végül Fénypont a regény végleges címe, amely több ízben is illett Nick történetéhez.

A legkellemetlenebb és legtanulságosabb eljárás maga a szerkesztés és javítás volt. Pálék a siker érdekében rendesen kezelésbe vették a kéziratot, mivel a fiatal írók legnagyobb hibájába estem: a túlírásba, ráadásul a tizennégy éves önmagam szókinccse a szükségeshez képest szűkös volt. Ennek eredményeképp, amikor e-mailben megkaptam a javított kéziratot, majdnem elsírtam magam a rengeteg törölt oldal és átfogalmazott bekezdés láttán. Pálék annyit mondtak, hogy úgy javítsam, hogy nyomon követhetőek legyenek az észrevételeim. Akkoriban még nem ismertem a Microsoft Word korrektúra menüjét, és abban a három napban nem is nagyon volt időm megismerkedni vele; kérésre egy külön dokumentumba írtam ki a hibákat, az oldalszámot és bekezdésszámot. – Az az időszak elég sűrű volt; balszerencsésen kaptam meg a javítási határidőt is. Épp azon a két napon volt nagy mennyiségű árváltozás, ami miatt este kellett bemennem dolgozni és csak másnap reggel járt le a műszakom. Nem az a fajta ember

Megjelenés

vagyok, aki nappal minőségi alvásban tudja magát részesíteni, így a hibánkenti külön kiírás rendesen próbára tette a türelmemet, amin a fáradtság sem segített.

A borítótervezés volt a következő fázis. Ekkor tudtam meg, hogy az írói nevem Dunai Liliána helyett a hozzám hübb és komolyabban csengető Dunai-Kovács Liliána lesz. Az első elküldött kompozíció nem volt éppen a szívem csücske, így jött a képbe az az artistás kép, amelyre már hetekkel korábban én is rábukkantam az interneten. Szívmelengető látvány volt, hogy ismerős fotó köszön vissza a képről.

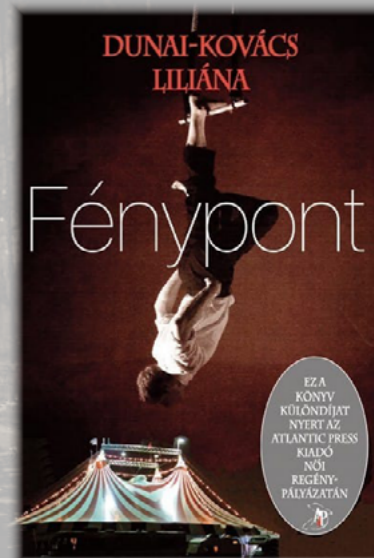
A Fénypont végül 2019. júniusában jelent meg, és a Könyvhéten láthattam és vehettem először a kezembe az Atlantic Press Kiadó standjánál. Elsőkönyves szerzőként csodás érzés volt átlapozni és beleolvasni az általam írt történetbe.

Az akkori dedikálásra a családom nagyjára, az évek óta nem látott nagybátyám is

kilátogatott, illetve párom testvére is; a pályázó társam pedig dedikáltatta velem az egyik megvásárolt példányt.

Ott lehetőségem nyílt arra, hogy személyesen is kikérjem Bokor Pál és Dézsi Ibolya véleményét; a főszerkesztőtől kaptam az első őszinte kritikát, amely bár megégette a büszkeségemet, olyan mély benyomást tett, ami talán életem végéig motiválni fog. Onnantól kezdve csak az lebeg a szemem előtt, hogy fejlődjek, és az erős hiányosságom eme pályán a lehető legkevésbé legyen igaz rám.

Azt mondta akkor, hogy zseniális fantáziám van, de nem tudok írni.

Utóhang

Az első dedikálásom 2019. június 15-én volt a Könyvhéten, és bár már az eredményhirdetés után is felkeresett a Gyulai Hírlap, hogy megjelenítsen velem egy interjút „Országos regénypályázatot nyert a gyulai Kovács Liliána” címen, legnagyobb visszhang csak a könyvhét után volt.

Az ottani dedikálásomat követően a gyulai Mogyoróssy Könyvtár által fenntartott Kézjegy videóportálon mutattam be a Fénypontot, amit egy ugyanitt rendezett író-olvasó találkozó és beszélgetés követett, amelyet Dézsi János, a könyvtár igazgatója vezetett le. Eme rendezvény is bekerült a helyi hírekbe, majd egy önálló videóinterjút is készített velem a Gyula TV.

Szó volt a Vakok és Gyengénlátók Egyesületével való kapcsolatfelvételtől, illetve a Braille-írással való megjelenésről is, de erre végül nem került sor. A nyomtatott példányok után az internetre felkerült az e-könyves kiadvány, de ezt követően a regény visszhangja elhalkult.

Amit nekem jelent...

A Fénypont mai napig az egyik legjobb történet, amit papírra vettem; módfelett büszke vagyok rá, ugyanakkor elismerem, elkövettem olyan amatőr hibákat, mulasztásokat, amit mai fejjel nem tennék meg újra. Azt követően, hogy elolvastam a megjelent könyvemet, arra gondoltam, hogy időre lett volna szükségem; nagyon tapasztalatlan voltam, és most belegondolva, ha még egyszer újra végig kellene ezt csinálnom, nagy valószínűséggel nem vágnék bele ilyen gyorsan. Adtam volna magamnak időt gondolkodni, javítani és tanulni; például megtanultam volna, hogy a Wordöt hogyan kell teljeskörűen kezelni – merthogy a kiadás után egy héttel már belejöttem –; vagy hogy azidő alatt legyűrjem a türelmetlenségemből adódó felületességet, és ahelyett, hogy Ibolyáékra bíztam volna minden kicsi-nagy hibát – aminek javításával „vért izzadtak” –, rendesen átnézhettem volna... Okultam belőle, és te, ha részint azért olvasod ezt, mert erre a pályára lépnél, tanulj a hibáimból. Megéri.

Az egész kiadási mechanizmus és a rendezvények, interjúk sora értékes tapasztalatokat nyújtottak, jókat-rosszakat egyaránt. 2019 volt az az év számomra, amikor a büszkeség és a csalódás egymást váltotta bennem.

Rájöttem, hogy hiába az enyém a történet, hiába én írtam, amint kiadom a kezemből, már nem én rendelkezem felette; lenyesegetik a kellemtelen szépséghibákat róla, sínbe teszik, begipszelik; mindent elkövetnek, hogy csinosan, hibátlanul álljon majd a közönség elé...

Amikor pedig te lemeled a polcra, én csak abban bízhatok, hogy megáll majd a lábán a sok fásli és sebtapasz ellenére annyira, hogy hazavidd magaddal, és reménykedem, hogy otthon olvasva beleszeretsz abba a világba, amibe én is beleszerettem, miközben megírtam.

Tartalom

Bevezető.....	2
Utazással kezdődött.....	4
A készülő írás.....	7
A hír.....	13
Megjelenés.....	16
Utóhang.....	18
Amit nekem jelent.....	19

